

**Європейська конвенція
про боротьбу з тероризмом
(ETS N 90)**

Статус Конвенції див. ([994 423](#))

(Конвенцію ратифіковано Законом
N 2990-III ([2990-14](#)) від 17.01.2002)

(Зміни до Конвенції додатково див. в Протоколі
([994 173](#)) від 15.05.2003)

{ Додатково див. Рішення ([994 b17](#)) від 13.06.2002 }

Дата підписання: 27.01.1977

Дата ратифікації: 17.01.2002

Дата набуття чинності для України: 14.06.2002

Держави-члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію,

враховуючи те, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її членами;

усвідомлюючи зростаючу стурбованість, викликану збільшенням кількості терористичних актів,

бажаючи вжити ефективних заходів для забезпечення того, щоб злочинці, які вчинили такі акти, не unikнули переслідування і покарання,

впевнені в тому, що видача правопорушників є особливо ефективним заходом для досягнення цієї мети,

домовилися про таке:

Стаття 1

З метою видачі правопорушників Договірними Державами, жодний з наступних злочинів не розглядається як політичний злочин або як злочин, пов'язаний з політичним злочином, або як злочин, вчинений з політичних мотивів:

а. злочин, визначений в Конвенції про боротьбу з незаконним захопленням повітряних суден, підписаній в Гаазі 16 грудня 1970 року ([995 167](#));

б. злочин, визначений в Конвенції про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації, підписаній в Монреалі 23 вересня 1971 року ([995 165](#));

с. тяжкий злочин, пов'язаний з посяганням на життя, фізичну недоторканність або свободу осіб, які перебувають під міжнародним захистом, включаючи дипломатичних агентів;

д. злочин, пов'язаний з викраданням людей, захопленням заручників або тяжким незаконним затриманням;

е. злочин з використанням бомб, гранат, ракет, автоматичної вогнепальної зброї або вибухових листів чи посилок, якщо це призводить до загрози особам;

ф. замах на вчинення будь-якого з вищенаведених злочинів або участь як співучасника особи, що вчиняє або намагається вчинити такий злочин.

Стаття 2

1. Договірна Держава, з метою видачі правопорушника іншій Договірній Державі, може вирішити не розцінювати як політичний злочин або злочин, пов'язаний з політичним злочином, або як злочин, вчинений з політичних мотивів, тяжкий злочин проти життя, фізичної недоторканності або свободи особи, пов'язаний з актом насильства, але не передбачений статтею 1.

2. Зазначене стосується тяжких злочинів, включаючи дії проти власності, не передбачені в статті 1, якщо ці дії створюють колективну загрозу групі осіб.

3. Зазначене стосується замаху на вчинення будь-якого з вищевказаних злочинів або співучасті у вчиненні чи замаху на вчинення такого злочину.

Стаття 3

Положення всіх договорів про видачу правопорушників та домовленостей, що застосовуються між Договірними Державами, включаючи Європейську конвенцію про видачу правопорушників ([995 033](#)), замінюються у відносинах між Договірними Державами цією Конвенцією в тій мірі, в якій вони їй суперечать.

Стаття 4

Для цілей цієї Конвенції у випадках, коли злочин, передбачений статтею 1 або 2, не вказується як злочин, що призводить до видачі, в будь-якій укладеній між Договірними Державами конвенції або договорі про видачу правопорушників, його слід вважати злочином, що призводить до видачі.

Стаття 5

Ніщо в цій Конвенції не може тлумачитися як покладення обов'язку видачі, якщо у Держави, яку запитують, є серйозні підстави вважати, що запит про видачу за злочин, зазначений в статтях 1 чи 2, зроблений з метою переслідування або покарання особи в зв'язку з її расою, релігійними переконаннями, національністю або політичними переконаннями, або що становище такої особи може бути погіршене з будь-якої з цих причин.

Стаття 6

1. Кожна з Договірних Держав повинна вживати таких заходів, які можуть бути необхідними для встановлення її юрисдикції щодо злочинів, зазначених в статті 1, в тому випадку, коли підозрювана особа перебуває на її території, і вона не видає цю особу після отримання запиту про видачу від Договірної Держави, юрисдикція якої ґрунтується на нормі юрисдикції, яка існує також в законі Держави, яку запитують.

2. Ця Конвенція не виключає будь-якої кримінальної юрисдикції, здійснюваної відповідно до національного закону.

Стаття 7

Договірна Держава, на території якої виявлено особу, підозрювану у вчиненні передбаченого статтею 1 злочину, і яка отримала запит про видачу відповідно до наведених у пункті 1 статті 6 умов, якщо вона не видає таку особу, має передати справу без будь-яких винятків і неправомірних затримок на розгляд своїх компетентних органів з метою здійснення переслідування. Ці органи виносять свої рішення таким же чином, як і в разі вчинення будь-якого тяжкого злочину відповідно до законів такої Держави.

Стаття 8

1. Договірні Держави надають одна одній найширшу взаємну допомогу у справах про кримінальне переслідування за вчинення злочинів, передбачених статтями 1 або 2. Законодавство Держави, яку запитують, про взаємну допомогу у кримінальних справах має застосовуватися в усіх випадках. Проте у наданні такої допомоги не може бути відмовлено лише на тій підставі, що вона стосується політичного злочину або злочину, пов'язаного з політичним злочином, або злочину, вчиненого з політичних мотивів.

2. Ніщо в цій Конвенції не може тлумачитися як зобов'язання надавати взаємну допомогу, якщо у Держави, яку запитують, є серйозні підстави вважати, що запит про надання допомоги у зв'язку зі злочином, передбаченим статтями 1 або 2, зроблений з метою переслідування або покарання особи у зв'язку з її расою, релігійними переконаннями, національністю або політичними переконаннями, або що становище такої особи може бути погіршене з будь-якої з цих причин.

3. Положення всіх договорів та домовленостей про взаємну допомогу у кримінальних справах, що застосовуються між Договірними Державами, включаючи Європейську конвенцію про взаємну допомогу у кримінальних справах ([995_036](#)), замінюються у відносинах між Договірними Державами цією Конвенцією в тій мірі, в якій вони їй суперечать.

Стаття 9

1. Європейський комітет з проблем злочинності Ради Європи має бути поінформований про застосування цієї Конвенції.

2. Він докладає всіх необхідних зусиль для сприяння дружньому вирішенню будь-яких труднощів, що можуть виникнути при її виконанні.

Стаття 10

1. Будь-який спір між Договірними Державами щодо тлумачення або застосування цієї Конвенції, який не був урегульований відповідно до пункту 2 статті 9, на запит будь-якої Сторони в спорі повинен передаватися до арбітражу. Кожна Сторона призначає арбітра, і два арбітри мають призначити рефері. Якщо будь-яка із Сторін не призначить свого арбітра протягом трьох місяців після запиту про арбітраж, він має бути призначений на запит другої Сторони Президентом Європейського суду з прав людини. Якщо останній є громадянином однієї із Сторін у спорі, цей обов'язок виконує Віце-президент Суду або, якщо Віце-президент є громадянином однієї із Сторін у спорі, найстаршим суддею Суду, який не є громадянином однієї із Сторін у спорі. Подібна процедура має бути дотримана, якщо арбітри не можуть дійти згоди у виборі рефері.

2. Арбітражний суд повинен встановити свою власну процедуру. Його рішення приймається більшістю голосів і є остаточним.

Стаття 11

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання Державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи затвердження здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Ця Конвенція набирає чинності через три місяці після дати здачі на зберігання третього документа про ратифікацію, прийняття чи затвердження.

3. Для будь-якої Держави, яка підписала цю Конвенцію і яка ратифікує, прийме або затвердить її пізніше, Конвенція набирає

чинності через три місяці після дати здачі на зберігання документа про ратифікацію, прийняття чи затвердження.

Стаття 12

1. Будь-яка Держава під час підписання або здачі на зберігання документа про ратифікацію, прийняття чи затвердження може визначити територію або території, до яких застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка Держава під час здачі на зберігання документа про ратифікацію, прийняття чи затвердження або пізніше заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію або території, зазначену в цій заяві, за міжнародні відносини якої вона є відповідальною або від імені якої вона уповноважена брати зобов'язання.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до попереднього пункту щодо будь-якої території, зазначеної в цій заяві, може бути відкликана шляхом повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи. Таке відкликання набирає чинності відразу ж або пізніше з дати, яка може бути визначена у повідомленні.

Стаття 13

1. Будь-яка Держава під час підписання або здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи затвердження може заявити, що вона залишає за собою право відмовляти у видачі правопорушників щодо будь-якого із злочинів, передбачених статтею 1, якщо вона вважає цей злочин політичним, або злочином, пов'язаним з політичним злочином, або злочином, вчиненим з політичних мотивів, за умови, що вона зобов'язується взяти до уваги при оцінці характеру злочину будь-які особливо тяжкі ознаки злочину, зокрема, якщо:

а. він створив колективну небезпеку життю, фізичній недоторканності або свободі осіб;

б. він завдав шкоди особам, які не мають відношення до мотивів злочину; або

с. при вчиненні злочину були застосовані жорстокі або насильницькі засоби.

2. Будь-яка Держава може цілком або частково відкликати застереження, зроблені відповідно до попереднього пункту, шляхом перепроводження заяви Генеральному секретарю Ради Європи. Відкликання набирає чинності з дати його отримання.

3. Держава, яка зробила застереження відповідно до пункту 1 цієї статті, не може вимагати виконання положень статті 1

будь-якою іншою Державою; однак, якщо її застереження є частковими або умовними, вона може вимагати виконання цієї статті в тій мірі, наскільки сама здійснює виконання.

Стаття 14

Будь-яка Договірна Держава може денонсувати цю Конвенцію шляхом письмового повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи. Будь-яка така денонсація набирає чинності одразу ж або пізніше з такої дати, яка може бути визначена у повідомленні.

Стаття 15

Ця Конвенція припиняє чинність для будь-якої Договірної Держави, яка виходить або припиняє членство в Раді Європи.

Стаття 16

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє Держави-члени Ради про:

- a. будь-яке підписання;
- b. будь-яку передачу на зберігання документа про ратифікацію, прийняття чи затвердження;
- c. будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією відповідно до статті 11;
- d. будь-яку заяву або повідомлення, отримані на виконання положень статті 12;
- e. будь-яке застереження, зроблене відповідно до положень пункту 1 статті 13;
- f. відкликання будь-якого застереження, що набрало чинності, відповідно до положень пункту 2 статті 13;
- g. будь-яке повідомлення, отримане відповідно до статті 14 і про дату, з якої денонсація набирає чинності;
- h. будь-яке припинення дії Конвенції згідно зі статтею 15.

На посвідчення чого нижчепідписані, належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Страсбурзі 27-го січня 1977 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який залишається на зберіганні в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає завірнені копії кожній Державі, яка її підписала.